

Satu Sakkinen

Skitsofreenikon päiväkirja

Elämää etsimässä

Satu Sakkinen

Skitsofreenikon päiväkirja, elämää etsimässä

© 2022 Satu Sakkinen (teksti ja kuvat)

Kannen suunnittelu: Satu Sakkinen

Sisuksen taitto: Petri Sakkinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6974-4

LUKU 1

Puut taivasta kohti nousevat,
päivä valkenee,
kasteinen maa hellyyttä huokuu,
pöllöt koloihinsa piiloutuu.

Seison pimeässä huoneessa, yksin kuten ennenkin. Hieman päivän valoa ikkunoista huoneeseen avautuu, yksin seison keskellä huonetta, pelkään, hieman tärisen. Outo episodi eteisessä, veljeni on viiltänyt syvän haavan käteensä, isämme partahöylän terällä leikkinyt. Sen ver-
ran ehdin nähdä, kunnes minut tähän pimeään huoneeseen yksin suljettiin.

Pimeää, ypöyksin.

*

On kesä vuonna 1973. Aurinko kirkkaasti taivaalla paistaa, ruohot pihallamme viheriöi. Koko kesä on ollut ihanaa aikaa. Ystäväni Päivin kanssa kaikki päivät leikkiä saan. Kuljemme merenrantaa reunustavassa metsikössä, puistoissa pitkät päivät. Vain avaimet kaulassa muistuttaa, että kotiinkin pitäisi välillä mennä. Tutkin innokkaasti kasveja, taimia, puita ja pensaita, pihallemme tuon kourallisen erilaisia kasveja, jotka metsästä kouraan keräsin. Pihallamme oli ryhmä isoja kiviä. Niiden päälle me asetuimme, pienillä kivillä hakkasin kasveista erilaisia muhennoksia, eri värisiä, eri tuoksuisia, aurinko lämmittää, kaikkialla on niin kaunista, kesän raikkaus ja

luonnon läheisyys. Auringon nousuja ja laskuja, kuun liikkeitä, täytäkkuuta odottelin, puolikuu silleen, Yliopiston almanakasta nuo tiedot itselleni sain. Halusin aina herätä aikaisin, mieluummin auringonnousun aikaan.

Kun syksy saapuu, meren ranta alkaa jäätyä. Kävelemme rantaviivaa pitkin, ohuet jäät rannalla rasahtelevat kenkiemme alla, hieman lunta jo maassa, pikkupakkanen poskissa hieman tuntuu, rantapuistossa on hiljaista, ei taida olla muita kuin minä ja Päivi. Kesän jälkeen ihmiset ovat jonnekin häipyneet, puisto kenties aina kuuman kesän jälkeen autioksi jää. Tämä puisto on nyt meidän, minun ja Päivin. Täällä ei muita ihmisiä missään näy.

Päivin kotona on papukaija, minulla on monta lemmikki-koiraa, tosin vain kuvitteellisen eläviä, pehmoleluja, pehmokoiria. Rakastan koiria yli kaiken. Paijaan, syötän, opetan ja ulkoilutan lemmikkikoiriani, haavilen omista oikeista koirista. Ulkona jään paikalle tuijottamaan, jos näen koiran tai kaksi, niin kovasti haluan omaa oikeaa koiraa, että sydämeni ihan pakahtuu. Kuvittelen mielessäin, millaisen koiran itselleni joskus voisin saada, tämä on mukavaa ja tällä tavoin tunnen, että koirani vielä joskus saan.

Olen päättänyt ja kiveen hakannut elämäni haaveen, jonka toteen aion panna, minusta tulee isona eläinlääkäri! Toiset pienet tytöt leikkivät nukeilla, mutta itse en ole koskaan nukeista pitänyt, jotenkin etäisiä ja turhia, minä haluan koiran, tai vaikkapa kaksi. Niistä huolen pidän, syötän, paijaan, koulutan ja ennen kaikkea luonnossa niiden kanssa päivät pitkät vaellan.

Taivaan taakse kurkistan,
vihreää valoa en nähdä saa,
mutt' takana lumisen vuoren
aurinko tekee nousuaan,

lasken kahteen, kolmeen,
taivaalle mieleni lennähtää,
ohitseni valkoinen haukka vauhdilla liittää,
sitä lähden seurailemaan,

lennämme vauhtia vinhaa etelään,
sateen pisarat jälkeemme jää,

tämä on totuus, elämä ainoa,
jonka tuntea saan,

auringon lämpö,
taivainen kauneus,

mahdollisuus loputon,
elämä kaunista olla voi.

*

Jokaisena pääsiäisenä lähdimme perheeni kanssa pikku-autollamme maalle kyläilemään isoäitini siskon luo. Tämä asui miehensä kanssa tiilisessä omakotitalossa pienessä kylässä, talossa, jonka isäni kertoman mukaan tämä setä oli itse aikoinaan rakentanut. Tämä oli muurari ammatiltaan. Tähtihetki oli kuitenkin tässä se, että heillä oli useita maalaiskissoja, maatiaiskissoja, mustia, joissa oli valkoisia laikkuja siellä täällä. Aivan pienenä minä

konttailin kissojen perässä huoneesta toiseen ja kissat eivät ilmi selvästi pitäneet siitä. Täti sanoi minulle lempeästi, että anna kissojen olla rauhassa ja minä uskoin ja tottelin. Vähän isompana opin oikean tavan olla kissojen kanssa.

Muistan erään pääsiäisen erityisen rakkaana. Isoäitini siskon luona oli meitä ulkona ikkunalaudalla odottamassa erityisen kaunis ja pulleahko, kiiltäväturkkinen kissa. Menin sitä heti silittämään, hellästi painajelemaan kun saavuimme pihalle. Tämä kissa hyväksyi minut ja kehräsi kuuluvalla pehmellä äänellä jokaisella käden vedolla. Ah, hypnotisoiduin onnesta, tämä kissa oli niin iki-ihana. Silitin sitä pihalla tuntikausia, välillä toki kävin syömässä tädin tekemiä voipullia ja join hopeateetä. Sitten jälleen Ompen luo. Tämä oli kissan nimi. Siinä päivä meni ja olin onnesta sekaisin, mutta kun illalla saavuimme kotiin, muutuin jälleen koiraihmiseksi, sillä koirat olivat kuitenkin minulle kaikki kaikessa. Kun seuraavana pääsiäisenä menimme jälleen tätini luo olin innosta sekaisin, saisin jälleen tavata Ompen ja silittää sitä koko päivän! Ilo vaihtui kuitenkin nopeasti pettymykseen. Omppe oli kuollut auton alle. Se oli tämän onneni surkea ja traaginen loppu. Tämän jälkeen en enää kissoista kummemmin liikuttunut, elämäni kissojen kanssa sai nyt olla ohi.

Minulla on isovelji, tosin en edes tiedä, minkä verran vanhempi hän minua on, ehkä 3 tai 4 vuotta. Meidät on kasvatettu siten, että kotona minä ja veljeni olemme omissa huoneissamme yksin ovi kiinni. Emme saa leikkiä keskenämme, emme saa poistua huoneistamme. Olohuoneeseen ei ole asiaa. Leikin lemmikkikoirieni

kanssa, haaveilen. Kuitenkin, kun ulos luontoon ja pihalle pääsee, tämä kodin ankara elämäntyö mielestä hälvenee. Elämäni on ulkona, ei sisällä. Meillä ei käy kylässä kukaan. En oikein edes tunne äitiäni saatikka isääni, veljestäni puhumattakaan. Olen aina kotona yksin omassa huoneessani haaveineni, näin se vain meillä kotona on. Paijailen vain pehmokoiriani, kampaan turkkia takkuista, pidän pörrökarvoja sylissäni, hengitän niiden pehmeää turkkia vasten, nämä koirani ovat minulle niin rakkaat, etten sitä edes sanoin kuvata saa.

Kukkia käsissäni pyörittelen,
terälehtiä tuoksuvia hellästi käsittelen,

raikasta vettä sormillani tunnustelen,

osaan kukat ja suomen yrittäjä ulkoa laskea,
luonnosta poimia,
niistä mikstuuroita teen,
ihmiset ja eläimet terveiksi saan,

olen osa luontoa, joku minua opettaa saa,
kun lukea kunnolla opin,
etsin kirjoista tiedon kaiken,

vanhan kansan viisauden ja taian,
luonnossa kuljen ja kukkia keräilen,
kotona maljakkoon mesiangeron laitan,

tuoksu hunajainen,
vaalean keltaiset hurmaavat kukat,

että minä sinua rakastan,
kukkanen mun.

*

Olen viiden vanha kun äitini luki lehdestä taitoluistelu-seuran ilmoituksen ja kysyi minulta, että haluaisinko alkaa harrastamaan luistelua. Vastasin ehkä jotakin, vaikken edes tiennyt mitä minulta kysyttiin. Minä olen jo hyvin pienenä ymmärtänyt, että kaikki pitää hyväksyä mitä isä tai äiti sanoo tai tahtoo. En ole kertaakaan voinut sanoa mitä itse haluan, taikka mitä en halua. Kaikkeen on suostuttava, näin se vain on. Seuraavana päivänä äiti jo vei minut harjoituksiin. Luistimet oli jostakin hankittu. Meidät pantiin kentällä riviin ja komennettiin luistelemaan eteenpäin niin lujaa kuin pääsemme. Meitä käskytettiin tekemään sitä sun tätä. Puskin vain eteenpäin laumassa, tunne oli pelonsekainen, kaoottinen, epämiellyttävä, mutta pakko vain oli. Ei minulta kukaan kysy. Äidin ja isän tahto on laki. Tästä alkoi melkoinen ralli, luisteluharjoituksia oli joka päivä, voimistelu-harjoituksia, voimaharjoituksia, lenkkeilyä, hyppelyharjoituksia, balettiharjoituksia, vaikka mitä. Olin aivan päästäni pyörällä, mutta jotenkin puskien eteenpäin pärjäsinkin varsin hyvin. En tosin koskaan ymmärtänyt miksi ja miksi minun pitää tällaiseen osallistua. En pidä tästä ollenkaan, tässä kuluu kaikki päiväni, koulun läksyjä tuskin ehdin tehdä, koulukavereita, Päivistä puhumattakaan, en ehdi koulun jälkeen tavata. Äitini kuskaa minua kylmällä autolla ympäri kaupunkia, painava luistelukassi aina matkassa mukana. Pakko on puskea eteenpäin. Kun olin kymmenen vanha voitin ikäluokkani SM-kultaa, tämä ei merkinnyt minulle mitään. Tosin, tämä oli ensimmäinen ja tosin myöskin

Runollinen omaelämäkerta, jossa
henkisyys kohtaa psykoosin.

9 789528 069744